

— Ето; азъ са засмѣхъ като са научихъ че сте любовници, рече бабичката. Зрѣлището на двама любовници весели стария възрастъ, защото ще доде време когато единъ ще са гиуси да гледа лицето на другия. Ха, ха, ха!

Сега доде редъ на Иона да произнесе думы прутиву несносното туй пророчество.

— Diavertite omen! *Пази Боже!* извика тя. Ты, злочеста бабо, не познавашъ що е любовь; инакъ щѣше да познавашъ че любовта не са измѣнува никога.

— Помисли че и азъ съмъ была нѣкога млада, но сега остарѣхъ, преобразихъ са, мирнѣхъ на прѣстъ какото пострадава плътта него пострадава и сърцето.

— Подиръ тѣзи думы бабичката, пакъ са предаде на мълченіе дълбоко и ледяно като смъртъ.

— Отъ давно ли живѣешъ тука? попыта я подиръ малко Главкъ за да прекъсне мълченето.

— Увы! отъ давно, отговори бабичката.

— Бѣдно и страшно е жилището ти.

— Добръ думашъ. Адъ лежи тука подъ него, рече бабичката като показваше съ прѣстъ на долу къмъ земята. Искашъ ли да ти кажа една тайна? мрачны творенія и подземны дышѣтъ яростъ противъ красотата на прекрасния!

— Негостопрѣимны и чудовщны сж думятъ ти, ты друго не знаешъ да кажешъ, извика Главкъ. Предпочитамъ да са изложж на яростта на бурята нежели да прибѣгнѣ въ пещерата ти.

— Какъго искашъ. Само злочестыгъ трѣба да прибѣгватъ при мене.

— Че защо само злочестыгъ? попыта аѳиняниництъ.

— Азъ съмъ вѣщницата на Везувій, отговори тя съ демонска засмѣхка. Обѣщавамъ надѣжда на обезнаѣжнитъ, имамъ либиче прѣтивъ мѣкыгъ на любовта, давамъ съкровища на сребролюбивыгъ, былъ за отмѣстяванье на злодѣйцыгъ; за добрыгъ и благополучныгъ имамъ сичко което свѣтъгъ има изобилно, проклетія и клетры. Не ма безпокой повече.

Щомъ изрече туй, навѣсената и жестока бабичка на пещерата предаде са пакъ на таквози гробно и упорно мълченье щотото Главкъ напразно са помѣчи да я чуе пакъ да говори; и самата неподвижность на физиономіята ѣ показваше че никога отъ думыгъ му не стигаше до слуха ѣ,

Но благополучіе бурята зе да утихва, защото колкото бѣ сил-